ME.003/2012
ST-020 B
IN op woensdag
13 - 01 - 2016

Niet-uitsluitend dienst
uitsluitend aan
Bestemd voor

Griffie nr. 1605 Not.nr. ME66.RW.100300-12	CORRECTIONELE RECHTBANK ANTWERPEN Afdeling Mechelen Openbare terechtzitting van 18 december 2015

De Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen, MC3 - kamer, rechtsprekend in correctionele zaken, wijst het volgende vonnis:

Inzake van het Openbaar Ministerie

tegen:

3234

, geboren te

wonende te
van nationaliteit

- Vertegenwoordigd door Mr. **Paul Hectors** advocaat te 2930 Brasschaat, kantoorhoudend te Molenweg 43.

VERDACHT VAN:

te , tussen 31 april 2009 en 15 maart 2012

Bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20§1 al 1 van het decreet d.d. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of te beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, namelijk het pand gelegen

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:
aard en oppervlakte: huis, 1a en 40 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:)
en , die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens een akte van aankoop, ontvangen op 07.04.1992 door notaris te .

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42,3° en/of 43 bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 26 200 euro, zijnde de op grond van de weerhouden feiten geraamde opbrengst van de vervolgde misdrijven, waarbij de vermogensvoordelen rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Berekening:

huurder	bedrag/maand	aantal maanden	totaal per huurder
	550 euro	34	18.700 euro
	500 euro	15	7.500 euro
TOTAAL			**26.200 euro**

De aandacht van de gerechtsdeurwaarder, met de betekening gelast, dient er op gevestigd te worden dat deze dagvaarding, door zijn zorgen aan de hypotheekbewaarder van de ligging van het onroerend goed dient te worden aangeboden ter overschrijving;

Gelet op de processtukken.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging.

Op strafgebied

1 Gegrondheid van de tenlasteleggingen

Bij de beoordeling van de enige tenlastelegging houdt de rechtbank rekening met de volgende relevante elementen van het strafdossier.

Op 22.02.2012 voerde wooninspecteur , verbonden aan het Agentschap Inspectie RWO van de Vlaamse Overheid, met bijstand van technicus , een controle uit in het pand aan de , eigendom van de heer .

Het pand betrof een hoekpand met drie bouwlagen onder de kroonlijst, omvatte twee woningen waarvan de ene gelegen op de gelijkvloerse verdieping en de andere op de tweede verdieping.

Het gebouw en de woonentiteit op het gelijkvloers werden onderzocht op 22.02.2012. Aangezien de woonentiteit op de eerste verdieping niet toegankelijk was op 22.02.2012 werd deze onderzocht op 14.03.2012.

Tijdens deze controles van 22.02.2012 en 14.03.2012 werden er verschillende gebreken vastgesteld, met name (kort samengevat):

- aan het gebouw: er werd vastgesteld dat de toevoerleiding naar het kookfornuis niet tegen de muur bevestigd was (waardoor er ten gevolge van eventuele manipulatie beschadigingen en lekkages aan de leidingen konden optreden), dat de afsluitkraan ontbrak op de gasleiding, dat de keldervloer vochtig was en dat de muren van de kelder opstijgend vocht vertoonden; er werden 15 strafpunten weerhouden;
- aan woning 0/1 (gelijkvloers): er werd vastgesteld dat de buitenmuren van de slaapkamers en de leefruimte schade door condenserend vocht vertoonden, dat de kraan van de gootsteen in de keuken los stond, dat de aansluiting van de rookgassenafvoer van de verwarmingsketel in de kelder niet voldoende aangewerkt was en dat er om terugslag van rookgassen te vermijden een bocht van 45° diende te worden geplaatst tussen de schuine rookafvoer en de schouwopening, dat de waterdruk op de leidingen van de centrale verwarming te laag was en de (niet gekeurde) stookolietank leeg, dat de afdekplaatjes van de stopcontacten boven het werkblad in de keuken gebroken waren; er werden 42 strafpunten weerhouden en de woning werd ongeschikt en (omwille van CO-gevaar) onbewoonbaar geacht;
- aan woning 1/1 (eerste verdieping): er werd vastgesteld dat de buitenmuren van de slaapkamer op de eerste verdieping en de slaapkamer op de tweede verdieping vooraan schade vertoonden door doorslaand vocht, dat er te weinig geaarde stopcontacten aanwezig waren in de keuken (geen twee vrije stopcontacten), dat de wasmachine op minder dan 15 cm naast het bad geplaatst was, dat de aansluiting van de gootsteen met de buitenmuur verweerd was (het water liep in de gootsteenkast), en dat de badwand uitbuikende muurtegels vertoonde; er werden 27 strafpunten weerhouden en de woning werd ongeschikt en (omwille van gezondheids- en veiligheidsrisico's) onbewoonbaar geacht.

De vaststellingen werden gestaafd met fotomateriaal.

De woningen werden allen verhuurd door de heer met name:

- woning 0/1 voor een maandelijkse huurprijs van € 550,00 aan en diens gezin;
- woning 1/1 voor een maandelijkse huurprijs van € 500,00 aan de heer en diens gezin.

Aan het strafdossier werd kopie van de verschillende huurovereenkomsten gevoegd.

Huurder verklaarde de woning sinds 01.05.2009 te betrekken met zijn echtgenote en zijn zoon. De woning was volgens hem helemaal niet goed. De woning was zeer moeilijk te verwarmen, als de bovenburen douchten kwam er water tussen de plastieken lamellen (van het plafond) door,

er was veel vocht in de woning, als de bovenburen hun toilet doortrokken rook het in hun woning, aan de buitenmuren liep het water binnen bij regen en in de slaapkamer was er schimmel op de muren dat hij regelmatig moest wegvegen. Al van in het begin vroeg hij aan de eigenaar om werken uit te voeren, doch deze deed niets.

Huurder verklaarde de woning sedert 04.12.2010 te betrekken met vier kinderen. De kelder was vochtig en koud, in de wintermaanden kwam de kou van beneden naar boven, in de slaapkamer verwarmde de chauffage niet goed, het raam in de keuken sloot niet goed af, de bepleistering rond het raam in de gang brokkelde ingevolge veel vocht af. Als er iets stuk is maakte de eigenaar dit wel, maar deze doet alles zelf en daardoor is het niet duurzaam opgelost.

De heer verklaarde dat hij samen met zijn echtgenote sinds 1994 eigenaar was van het gebouw, en dat hij het vanaf 2004 was beginnen verhuren. huurde het gelijkvloers sinds 2009, aan € 550,00 per maand en huurde de eerste en tweede verdieping sinds december 2010, aan € 500,00 per maand. In 1998 had hij elektriciteit, gas en water volledig vernieuwd, en de installaties in 2008 verplaatst naar de kelder. In 1999 werd de woning op het gelijkvloers geïsoleerd, nieuwe ramen geplaatst, bezet en nieuwe vloeren gelegd. Het vocht in de woning op het gelijkvloers komt omdat de huurder niet goed verlucht. Het water in de kelder was te wijten aan de leidingen van de buren die stuk waren. Het vocht op de eerste verdieping was veroorzaakt door een verstopte afvoerbuis. De heer stelde de nodige herstellingen te zullen uitvoeren.

Op 20.08.2012 stelde de wooninspecteur een herstelvordering op.

Ingevolge een melding van herstel werd er 09.11.2015 een hercontrole uitgevoerd door de wooninspecteur. Daarbij werd het volgende vastgesteld:
- betreffende het gebouw: er werden 0 strafpunten weerhouden (er was geen rookmelder in de kelder, doch op 10.11.2015 werd een foto van de geplaatste rookmelder gemaild);
- betreffende woning 0/1: de woning werd onaangepast geacht, aangezien deze bewoond werd door zes personen in strijd met de bezettingsnorm van 5 personen;
- betreffende woning 1/1: de woning beantwoordde aan de minimale kwaliteitsvereisten (er diende een borstwering te worden geplaatst, doch op 15.11.2015 werd een foto van een correct geplaatste borstwering gemaild).

De rechtbank is van oordeel dat uit de hierboven aangehaalde vaststellingen van de wooninspecteur, dewelke meer gedetailleerd beschreven zijn in het strafdossier en dewelke gestaafd werden met fotomateriaal, afdoende blijkt dat de heer zich schuldig heeft gemaakt aan de enige tenlastelegging, door in de periode tussen 31.04.2009 en 15.03.2012 (en alleszins op 22.02.2012 en 14.03.2012) wooneenheden in het pand aan de - te verhuren, terwijl deze niet voldeden aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten.

De heer werpt op dat er tegenstrijdige vaststellingen gebeurden in het gebouw, nu op pagina's 52 en 47 van het strafdossier wordt bevestigd dat er aan het gebouw geen gebreken werden vastgesteld. In stuk 22 werden er wel vaststellingen gedaan, doch deze kunnen niet weerhouden worden omwille van de vaststellingen op pagina's 52 en 47.

De rechtbank meent dat de heer hier een (al dan niet bewust) foute lezing van het strafdossier geeft. Uit de voorliggende processen-verbaal blijkt immers zeer duidelijk dat, zoals hierboven reeds aangehaald, de wooninspecteur twee maal ter plaatse ging:

- een eerste keer op 22.02.2012, waarbij het gebouw en de woonentiteit op het gelijkvloers werden onderzocht, doch de woonentiteit op de eerste verdieping niet kon onderzocht worden omdat deze niet toegankelijk was (stukken 3-32 van het strafdossier);
- een tweede keer op 14.03.2012, teneinde enkel nog de woonentiteit op de eerste verdieping te onderzoeken die tijdens de controle van 22.02.2012 immers ontoegankelijk was (stukken 33-53).

Het loutere feit dat het gebouw en de woonentiteit op het gelijkvloers tijdens de controle van 14.03.2012 niet meer werden onderzocht, en er bijgevolg betreffende deze aspecten geen vaststellingen aangaande eventuele gebreken meer gebeurden, kan evident niet gezien worden als een "tegenstrijdigheid" met de eerdere vaststellingen van 22.02.2012.

De heer levert ook kritiek op de vaststellingen van de wooninspecteur. De rechtbank ziet evenwel geen reden om te twijfelen aan de vaststellingen van de wooninspecteur, en de door de heer opgeworpen kritiek is geenszins van aard om de vaststellingen van de wooninspecteur te weerleggen. Zo kan de opmerking van de heer dat er op een foto van stuk 41 een waterkoker te zien is, bezwaarlijk ernstig genomen worden als weerlegging van de vaststelling dat er in de keuken niet minstens twee vrije geaarde stopcontacten aanwezig waren. De rechtbank ziet wat dit betreft ook niet in hoe het gegeven dat er op het gelijkvloers wel twee vrije stopcontacten waren, dan zou aantonen dat er ook in de keuken op de eerste verdieping twee vrije stopcontacten zouden geweest zijn (waarbij ook niet mag vergeten worden dat de oorspronkelijke eengezinswoning later werd opgesplitst in twee wooneenheden, en het gebouw dus zeker niet werd opgericht bestaande uit twee identieke appartementen). Tenslotte laat ook de opmerking van de heer , dat de installaties gelijktijdig vernieuwd werden, geenszins toe om, in strijd met de vaststellingen van de wooninspecteur, te besluiten dat alles wat in de ene wooneenheid in orde was dan automatisch in de andere wooneenheid moet in orde geweest zijn.

Vervolgens blijkt de heer de schuld voor de inbreuken door te schuiven naar de huurders. De rechtbank is van oordeel dat de heer wat dit betreft slechts gedeeltelijk kan gevolgd worden (bv. het gegeven dat een wasmachine te dicht bij het bad geplaatst werd), doch dat de belangrijkste inbreuken wel degelijk onder de verantwoordelijkheid van de heer als verhuurder vallen, zoals bv. de gebrekkige bevestiging van de toevoerleiding van het kookfornuis, het ontbreken van een afsluitkraan op de gasleiding, gebrekkige aansluiting rookgassenafvoer van de verwarmingsketel, doorslaand vocht op de buitenmuren, te weinig geaarde stopcontacten...).

De rechtbank is verder ook van oordeel dat de heer zich niet op de ouderdom van het gebouw of van bepaalde installaties kan beroepen om zich niet te moeten conformeren aan de thans geldende normen.

Tot slot merkt de rechtbank nog op dat de heer weliswaar kan gevolgd worden in de stelling dat de verhuurder niet constant alles kan controleren, doch dat uit de voorliggende (en hierboven aangehaalde) verklaringen van de huurders concreet blijkt dat de huurders wel degelijk regelmatig vroegen om werken uit te voeren, en dat wanneer deze werden uitgevoerd dit niet op een duurzame wijze gebeurde.

De rechtbank besluit dat de enige tenlastelegging afdoende bewezen is in hoofde van de heer .

2 Strafmaat

2.1.
Bij de straftoemeting dient enerzijds rekening te worden gehouden met de persoonlijkheid van de beklaagde en anderzijds met de ernst en het laakbaar karakter van de ten laste gelegde feiten.

De feiten zijn ernstig en getuigen in hoofde van beklaagde van een gebrek aan normbesef.

Gelet op de aard en de zwaarwichtigheid van de feiten, komt de hierna bepaalde straftoemeting verantwoord voor.

De rechtbank houdt rekening met het gegeven dat de tijdens de controles van 22.02.2012 en 14.03.2012 vastgestelde - en in de herstelvordering van 20.08.2012 opgenomen - gebreken door de heer werden opgelost, zoals blijkt uit de vaststellingen tijdens de hercontrole van 09.11.2015.

Er wordt ook rekening gehouden met het strafrechtelijk verleden van beklaagde, meer bepaald de volledige afwezigheid van enige strafrechtelijke veroordeling.

Beklaagde verkeert in de voorwaarden vermeld in artikel 8, §1 van de wet van 29 juni 1964.

Rekening houdend met enerzijds het blanco strafregister en anderzijds het gegeven dat beklaagde aan de vastgestelde gebreken, voorwerp van de thans voorliggende tenlastelegging, inmiddels heeft verholpen, acht de rechtbank een geldboete met volledig uitstel, zoals hierna bepaald, gepast als bestraffing van beklaagde en als waarschuwing om zich in de toekomst aan de geldende regels te houden.

Beklaagde dient te weten dat bij een veroordeling naar aanleiding van een nieuw feit in de proeftijd het thans verleende uitstel kan worden herroepen.

2.2.
Het Openbaar Ministerie vordert lastens beklaagde de verbeurdverklaring van een vermogensvoordeel van € 26 200,00. Dit bedrag is samengesteld als volgt:
- huurder : 34 maanden huur x € 550,00/maand = € 18 700,00;
- huurder : 15 maanden huur x € 500,00/maand = € 7 500,00.

Het betreft de huurgelden die in de onder de tenlastelegging weerhouden periode aan de heer werden betaald.

De heer werpt op dat zijn echtgenote mede-eigenaar is en dat hij aldus niet het volledige vermogensvoordeel ontvangen heeft. De rechtbank stelt vast dat de heer geen enkel stuk voorlegt ter staving van zijn bewering dat een deel van de huurgelden naar zijn echtgenote zou gegaan zijn en de rechtbank stelt ook vast dat de huurovereenkomsten uitsluitend met de heer werden afgesloten.

Het door het Openbaar Ministerie weerhouden bedrag van € 26 200,00 komt in aanmerking voor verbeurdverklaring.

Om de hierboven (onder punt 2.1.) reeds aangehaalde redenen is de rechtbank van oordeel dat ook wat betreft de verbeurdverklaring een veroordeling met uitstel voor beklaagde een voldoende waarschuwing betekent voor de toekomst.

Volledigheidshalve merkt de rechtbank op dat het beginsel van de niet-terugwerkende kracht van een strengere wet van toepassing is op de wijziging aangebracht aan artikel 8, § 1, Probatiewet, door artikel 52 van de wet (I) van 11 februari 2014 houdende diverse bepalingen ter verbetering van de invordering van de vermogensstraffen en de gerechtskosten in strafzaken, die in werking is getreden op 18.04.2014 en met toepassing waarvan de tenuitvoerlegging van de veroordeling tot een verbeurdverklaring niet kan worden uitgesteld. (in die zin o.a. Cass. 13 mei 2015 (A.R. P.15.0217.F/2), http://jure.juridat.just.fgov.be/JuridatSearchCombined/?lang=nl (justel nr. N-20150513-3))

Aangezien de thans voorliggende feiten dateren van vóór 18.04.2014 kan de verbeurdverklaring aldus met uitstel uitgesproken worden.

3. De herstelvordering

De wooninspecteur vordert om beklaagde te veroordelen tot uitvoering van de herstelvordering zoals geformuleerd in de conclusie neergelegd ter zitting van 20.11.2015. Daarbij wordt tevens gevorderd dat:
- de werken dienen te worden uitgevoerd binnen een termijn van zes maanden na de uitspraak, onder verbeurte van een dwangsom van € 125,00 per dag na vernoemde termijn, niet zijnde een dwangsomtermijn;
- voor het geval de overtreder in gebreke blijft de door de rechter bevolen werken zelf uit te voeren, de wooninspecteur gemachtigd wordt om in uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien;

- de wooninspecteur gemachtigd wordt om de kosten bedoeld in artikel 15, §1, zesde lid (thans artikel 17bis, §2) van de Vlaamse wooncode te verhalen op de veroordeelde;
- de uitspraak uitvoerbaar bij voorraad wordt verklaard.

Op 20.08.2012 werd een herstelvordering opgemaakt en op 23.08.2012 overgemaakt aan het parket van de procureur des Konings te Mechelen. Een afschrift van de vordering werd overgemaakt aan de heer .

De herstelvordering van de wooninspecteur werd uitvoerig gemotiveerd, waarbij werd verwezen naar de door de wooninspecteur vastgestelde gebreken en strafpunten, zoals hierboven reeds aangehaald.

Uit deze vaststellingen blijkt dat het door de heer verhuurde pand aan de te niet voldeed aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten.

De herstelvordering van 20.08.2012 vermeldde dat de principiële herstelmaatregel bestond in het uitvoeren van renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerkzaamheden (het herstel van alle gebreken), waardoor het pand zou voldoen aan de minimale kwaliteitsvereisten. De wooninspecteur motiveerde evenwel dat het pand niet in aanmerking kwam voor renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerkzaamheden en dit bij gebreke aan stedenbouwkundige vergunning voor de opsplitsing van de woning in twee woonentiteiten. De overtreder diende dus ofwel een andere bestemming aan de woning te geven, ofwel het pand te slopen tenzij dit verboden was.

Ondertussen werd er door de heer een vergunning aangevraagd voor het wijzigen van het aantal woonentiteiten ingevolge de opdeling van het pand. De vergunning werd op 24.10.2014 geweigerd door het College van Burgemeester en Schepenen. De heer ging in beroep bij de Bestendige Deputatie, dewelke het beroep inwilligde en de vergunning goedkeurde. Het College van Burgemeester en Schepenen ging in beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, dewelke nog geen beslissing genomen heeft zodat op heden de vergunning van kracht is.

Verder werd tijdens de hercontrole van 09.11.2015 vastgesteld dat aan alle destijds genoteerde gebreken, voorwerp van de huidige tenlastelegging, werd verholpen.

Tijdens de hercontrole van 09.11.2015 werd evenwel vastgesteld dat de woning 0/1 ondertussen bewoond werd door zes personen, in strijd met de bezettingsnorm van vijf personen.

De wooninspecteur stelt te volharden in de herstelvordering aangezien het pand niet voldoet aan alle normen voorzien in de Vlaamse Wooncode.

De rechtbank is van oordeel dat de destijds door de wooninspecteur ingediende herstelvordering zonder voorwerp geworden is en dat de rechtbank niet be-

voegd is om kennis te nemen van de thans door de wooninspecteur geformuleerde herstelvordering.

Artikel 20bis van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode bepaalt dat de herstelvordering wordt ingeleid bij het parket (§ 2), dat deze uitdrukkelijk gemotiveerd wordt vanuit het oogpunt van de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten vermeld in artikel 5 (§ 3) en dat de vordering minstens de gebreken vermeld op basis waarvan het herstel wordt gevorderd (§ 4).

De rechtbank stelt vast dat de herstelvordering van de wooninspecteur van 20.08.2012 aan al deze vereisten voldoet, doch dat alle erin vermelde gebreken ondertussen opgelost zijn.

De herstelvordering strekt tot het ongedaan maken van de gevolgen van het misdrijf in het algemeen belang, tot het herstel van de hinder die het bewezen verklaarde misdrijf heeft veroorzaakt.

Het thans bewezen verklaarde misdrijf betreft inbreuken op artikel 5, §1, lid 1 van de Vlaamse Wooncode, met name het niet voldoen aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten, in de periode tussen 31.04.2009 en 15.03.2012, vastgesteld op 22.02.2012 en 14.03.2012.

De gebreken, voorwerp van het bewezen verklaarde misdrijf, werden allen hersteld, zonder uitzondering.

De thans door de wooninspecteur gehanteerde herstelvordering betreft een beweerde inbreuk op artikel 5, §1, lid 3 van de Vlaamse Wooncode, met name het niet beantwoorden van de omvang van de woning aan de woningbezetting, vastgesteld op 09.11.2015. Deze feiten maken niet het voorwerp uit van de enige tenlastelegging waarmee de rechtbank thans gevat is, noch van de herstelvordering die overeenkomstig artikel 20bis, §2 van de Vlaamse Wooncode bij het parket werd ingeleid.

OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK:

Gelet op de artikelen reeds aangehaald in het vonnis en de artikelen:

- 11, 12, 14, 31, 32, 34 tot 37, 40 en 41 wet van 15 juni 1935;
- 1 en 3 wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 28 december 2011;
- 28 en 29 wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen;
- 1 en 3 programmawet van 24 december 1993;
- 2, 3, 4 wet 26 juni 2000;
- EU-verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 over de invoering van de euro;
- EU-verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro;
- 3, 4, 162, 163, 179, 190, 194 en 195 wetboek van strafvordering;

- 2, 3, 25, 38, 40, 41, 42 en 43bis strafwetboek;
- 8 § 1 wet 29 juni 1964;

door de voorzitter ter terechtzitting aangewezen.

Rechtsprekend **op tegenspraak**:

Veroordeelt de beklaagde voor de bewezen verklaarde enige tenlastelegging tot een geldboete van 1 000,00 euro verhoogd met 50 decimes en aldus gebracht op **6 000,00 euro**.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal vervangen worden, bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op 60 dagen.

Verklaart verbeurd op grond van artikel 42,3° en 43bis van het:
een vermogensvoordeel ten bedrage van 26 200,00 euro ten aanzien van beklaagde

Beveelt dat de tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar zal worden uitgesteld wat betreft de geldboete en de verbeurdverklaring.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten van de strafvordering belopend tot heden 187,40 EUR

Krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28.12.1950 zoals gewijzigd bij K.B. van 13.11.2012, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, wordt de beklaagde veroordeeld tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 EUR.

Verplicht beklaagde bovendien tot betaling van een bedrag van 25 EUR bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders. Zegt dat dit bedrag vermeerderd wordt met 50 decimes en aldus 150,00 EUR bedraagt.

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting op **18 december 2015**

Aanwezig:

Y. Hendrickx, alleenzetelend rechter
Het lid van het openbaar ministerie, vermeld op het proces-verbaal van terechtzitting
M. Lucas, griffier.

M. Lucas Y. Hendrickx